

den ærede Ordfører, haade ved en Del af, hvad han nu her har yttret, og ved hvad han i den senere Tid ved andre Leiligheder har yttret, kan siges at være tilbøielig til at holde ensidig fast paa Folkethingets Ret. Naar man taler om, at det er en fortræffelig Egenkab at holde fast paa enhveromhelst Ret, paa Folkethingets, paa Ens egen Person, paa Rigsdagens, paa Lovgivningsmagtens, paa Alt, hvad man vil, saa siger jeg: Gaafe vist, men ved Ordet: „ensidig“ antydes der dog netop noget Forkert. Jeg tror, at jeg og min Kollega forleden udtalte os saa tilstrækkeligt derom, at der ikke kan være nogen Misjendelse af vor Opfattelse. Ved den Anstuelse, som den ærede Ordfører gjør gjældende, holder man ensidigt fast paa det ene Things Ret, men dette anse vi for ikke at være i Overensstemmelse med Grundloven; det kalde vi ikke at holde fast paa Grundloven, men vi kalde det at holde fast paa Noget, som er imod Grundloven. Deri ligger Forskjellen, men den maa sandelig ikke opstilles saaledes, som om vi bebrejdede de Herrer, at de holde fast paa Grundloven; det kunde aldrig falde os ind. Vi tro, at man, naar man paa en saadan Maade, som man her vil, holder fast paa Lønningsloven og andre Loves Stilling overfor Finantsloven, derved gaafe vist udvider Folkethingets Ret udover, hvad det idetmindste hidtil er erkjendt for at have Ret til. Man kommer til, at holde ensidig fast paa dette, og det er navnlig efter min Overbevisning slet med den ærede Ordfører; men det er til Skade for noget Andet. (Aa her: For hvad?) Ja, derpaa vil jeg virkelig ikke give Svar. Jeg holder mig aldeles overbevist om, at man her, naar der gaas imod Grundloven, maa mene, at det er til Skade. For hvad det er til Skade, vil jeg ikke sige, men jeg vil sige, for hvem, det er til Skade. Det er til Skade for det danske Folk. For dem, der mene, at Grundlovens Bestemmelser tilfidesættes, kan det ikke være tvivlsomt, for hvem det vil blive til Skade, naar det sker. Hvad jeg imidlertid alene vil holde fast paa, er, at det ikke skal staa uimodsaagt, at jeg fra min Side skulde have rettet nogen Bebrejdelse imod Noget, fordi man holder sig ensidig paa

Grundlovens Standpunkt; jeg mener, at man holder sig ensidig paa det ene Things Standpunkt imod Grundloven.

Ordføreren: Jeg sagde, at Ministeren havde bebrejdet os, at vi ensidig holdt paa Finantsloven; det var Ministerens Ord, og jeg nedskrev dem strax. — Jeg svarede dertil, at jeg vedkjender mig, at jeg staa ensidig paa Finantslovens Side med Hensyn til det Spørgsmaal, der her ligger for, thi jeg staa da efter min Opfattelse ogsaa paa Grundlovens Standpunkt; det var det, jeg sagde. I det jeg forlangte, at Bevillingsmyndigheden skulde respekteres ogsaa med Hensyn til de Summer, hvorom her er Tale, maatte det være klart for Alverden, at jeg ikke talte om Folkethinget, idet jeg nævnedes Bevillingsmyndigheden; Andet har jeg slet ikke talt om. Bevillingsmyndigheden er Rigsdagen og Regjeringen, men det er ikke ensidig det ene eller det andet Thing. Jeg har holdt paa, at der fremkommer et Normalbudget, naar man erklærer, at man ved Lov kan fastslaa Lønningerne for de geistlige Embedsmænd, men at de skulle holdes udenfor Finantsloven, udenfor Bevillingsmyndigheden; derved skaber man et Normalbudget for disse Forhold. De maa opføres paa Finantsloven; det fordrer Grundloven, som siger, at alle Statsindtægter og Udgifter skulle opføres paa Finantsloven. Naar jeg fordrer Bevillingsmyndigheden respekteret, er det klart for hele Thinget og for hele Verden, at jeg ikke taler ensidigt om Folkethinget, thi Folkethinget er ikke Bevillingsmyndigheden. Jeg har ikke talt om Andet, end at Bevillingsmyndigheden skal have sin Ret. — Søvrigt maa vi være glade over, at vi have en Tidende, der kan meddele, hvad der siges her, thi mange Gange kommer man til at høre og maasse til at tage fejl af enkelte Uttringer. Det er derfor godt, at man har en Tidende, og jeg haaber, at samtlige Medlemmer kunne sige det Samme som jeg, at de aldrig se, hvad der trykkes i Tidenden af vore Foredrag, før det ligger for og er færdigt. Det haaber jeg vi Alle kunne sige, og naar vi kunne det, kunne vi rolig lade Enhver dømmes; thi Tidenden ligger da for, som den bør ligger for, tro op-